

אדם במלון

א
במלון שכור, ללינת לילה,
עם כל מצבור החפצים,
פשעל עיר כלשהי בחלון
יורד ערב כרגיל. אחר כך יחשיך.
אפשר לעשות פה את כל המעשים המתרגלים,
להפך בכלי אחר כלי, להכזן לשנה.

אדם בתוך מלון זוכה בכל הנחוץ.
בחי אנשים מוארים בלא שהרגש מעבר.
זמן שקנה מחייב העדר מחשבה,
התפקודות למקרי, מחייב לעמד
מול כל השפעה הזרה בלי לנהות,
מחייב לעשות במלון לשעה כרצונה,
למשש כלי אחר כלי: ספר, כף ומסרק,
לעמד על טיבם מתדוש.

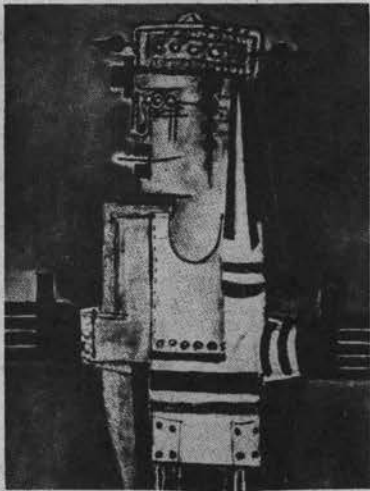
אנשים לא יצלו לנזכחיות כזו,
לרב אינם עומדים במתרחש.

ב

אדם בחדר שכור, ברגע אפלולי,
נטול נגינות אף קצוב.
כה מועט דרוש לך בכל התמורות האלה.
זה הזמן הטוב שנותר, אלה הם הם הימים,
ליחוד שקנה התפללת, כשכל תאונתך בידך.
עד תחלת בקר חדש, מבשר טובות בנראה,
שיותיר, באורו החושף, רק את הנראה לעין,
כמו שמותיר זמן בתלים, בערים הקבורות בלי סימן:
ידית של חרס, אכזס, מתנה רצוף של בית,
במקום שהיה בו אדם רק השולי חי לנצח.

מיניאטורה פרסית

השמים מספרים כבוד אל.
נסיף הנהג הנאה
בגדו רקום
כוכבים, ציצים ופרחים,
רקיע כזהרו
על גב סוס לכן.
שריו ושמשיו פרוכים אחריו,
רמי יחש על רמכים אבירים
שחורים ונדמים.
הכל יוצאים בשקט לצוד ציד.
עץ עשוי צפרים
עומד בשקט בצדי הדרך.
איילה שלוחה בעינים קמות בשקט
נצודה, בשקט תוקע הנסיף חניתו
בלבה. הצפרים הצבעוניות
לא הניעו כנף. אחד השרתים
שולח חץ בשמים. ענן קטן
אינו זו. האם הציד תם?
האיילה שלוחה. העינים קמות.
החנית חודרת.

מאריאן, "לחיות על-פי דין"

פורטרט

תהו ובהו זה, אל תהסס לומר, פנים.
אם תתכופף ותחפש בסבלנות תמצא את העינים.
שתי חפירות שחורות קרועות לקלט.
מהן נמעלה פקעת של קנים בשתי נערכ דוקרני:
המצח — קו לקו נפתל, נבוך לצאת באין-מוצא, בעצם.
כמעט נשפח, הרחק, אבוד בסבך למטה, משהו חשוף
כאש כבויה: הפה. הוא מנסה. הוא מנסה.

הכל שקט כל כך. הרקע ריק. חלל צהבהב אפר. השמש לא נראה.
ומה האיר לו עת ציר כל זה?

הזעקה

מה הם עשו לך? מה הם עשו? מה —
— דממה על גב דממה —
אל תאלמי, אל

מריאן

מעט מאד יש עוד לומר.
פחות ממעט.
אדם עשוי גפים בלי גו.
אדם עשוי גו בלי גפים.
אדם עשוי נקבים נקבים.
כל הנקבים צואים.
אדם עשוי צעקה.
אין צעקה.
מכות מפריחות את צבעי הקשת.
אדם הוא צבעוני.
שרבוט, חסר נפח, שטוח על קיר.
זאת האמנות כלה.

חמוטל בר-יוסף

שורשים

אותה חרדה שהיתה חמוצה וחררת ונחושה
נחלה מלהתרוצץ בתצלומים מגשמים והדוקי לסת
הנדרקים נבוכים מאור השמש שואפים לדמם
ולהתמסגר בשולים המזוכים של זכרון
מחייך וסולח אל מרחקים שמעבר לנהרות
הנה
מבין
קפלי
סדין
יוצאת
כמו צללים קימים גם בשמש המחוררה ונאטמת
לצפירות עולות ומתפתלות כמו צללים
סביב מטות הפרזל הצבוע של ילדותנו נמשגשות להן
שאגות של כפר שכולה ומתפלשת
בדם לחייה השרוטות, שאגות נרות
רקורצות, כמו שם משפחה מלפני הנשואין,
שאגות ארוזות שקפאו
והן מוכנות.